

[Ebba Strange]

esse følge, hvordan reglerne om åbenhed og navneforbud bliver brugt i de danske retssale. Det er under alle omstændigheder kolossalt interessant. Vi er for den størst mulige åbenhed, men heller ikke jeg vil gentage min førstebehandlingstale fra i fjor. Jeg vil bare sige, at vi fortsat følger området.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal på Det Radikale Venstres vegne blot sige, at vi heller ikke har skiftet mening; vi mener også stadig væk, at vi skal stemme imod dette uændrede beslutningsforslag fra Fremskridtspartiet.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal indlede med at fortælle, hvad det er, der rent faktisk er sket siden juni 1992, som gør, at Fremskridtspartiet har genfremsat forslaget.

Der er sket det, at det endnu en gang er blevet bevist, at når det drejer sig om straffesager i den finansielle verden, sker der pr. automatik dørlukning og referatforbud, og det synes vi er forkert. Det er ikke sådan, at vi i Fremskridtspartiet med dette forslag mener, at der i ingen tilfælde kan besluttes navneforbud, referatforbud og dørlukning m.v.; det fremgår også af forslaget. Det, vi mener, er blot, at hovedreglen må være åbenhed, men at man i særlige tilfælde skal kunne kræve lukkede døre og navneforbud.

Vi synes, det er uacceptabelt, at man skal være vidne til, at der endnu en gang skal være retssager i den finansielle sektor, hvor der helt automatisk er blevet lukket døre. Hvis dørene kun blev lukket i 90 pct. af tilfældene ved straffesager mod den slags institutioner, som er underlagt Finanstilsynets virksomhed, kunne man diskutere, om det var for meget eller for lidt. Men det er ikke tilfældet. Sagen er, at der aldrig er åbne døre, og da det ikke kan være en tilfældighed, må det betyde, at dommerne anvender reglerne nærmest som et gummitempel. Det er i strid med hensigten overhovedet med den åbne retspleje. Og så er der, kan jeg sige til hr. Helge Adam Møller, ikke længere lighed for loven, så er loven ikke ens for alle, for så er der nogle, der er mere lige for loven end andre, der er nogle, man tager et større hensyn til end andre, og det synes man altså i Fremskridtspartiet ikke er rimeligt.

Vi ved godt, at der er en undersøgelse på vej – det har der været længe – og vi venter også meget spændt på at se resultatet, for vi er overbevist om, at resultatet vil vise, at foranstaltningerne dørlukning og navneforbud simpelt hen misbruges i bred almindelighed.

Men når det er særlig groft over for institutioner, som er underlagt Finanstilsynets virksomhed, skyldes det det forhold, at Folketinget har bestemt, at al virksomhed, som er under Finanstilsynet, er hemmelig. Det vil sige, at ejerne, medlemmerne, forsikringskunderne, småaktionærene ikke har nogen mulighed for at få at vide, hvad det i grunden er, der er foregået. Det er hemmeligt i Finanstilsynet. Når man så i Finanstilsynet konstaterer, at noget af det, der er foregået, er så ulovligt, at det bliver politianmeldt, og der bliver rejst straffesag, skal de samme ejere og småaktionærer og medlemmer undrende se på, at en dommer straks ved det første møde lukker for al videre offentlighed om den sag og fortsætter Finanstilsynets hemmelighedskræmmeri.

Det er uacceptabelt, og det er en retstilstand, som Fremskridtspartiet ikke kan forstå. Det er noget, der gør, at de almindelige mennesker i Danmark, som ser på det her, med rette eller med urette – vi synes med rette – får det indtryk, at hvis man er stor nok, hvis man er smart nok, og hvis man har ressourcer nok, kan man blive behandlet lempeligere af systemet, end hvis man bare er en lille fisk.

Derfor er vi kede af, at Folketinget bare afviser forslaget og oven i købet gør det uden at lægge mærke til, at forslaget ikke går ud på, at der aldrig kan være lukkede døre, referatforbud osv., men at forslaget kun går ud på, at hovedreglen skal være åbenhed.

Jeg synes, det ville klæde Folketinget, hvis den åbenhed, man taler om i retsplejen, også blev reel, og at det var en konkret bedømmelse, som lå til grund, når man gik til det drastiske skridt at sige, at der i dette tilfælde er så mange hensyn, der taler for, at man lukker dørene, kræver referatforbud m.m.

Men når disse ting sker i alle tilfælde hver gang, må man nødvendigvis sidde tilbage med den opfattelse, at det er et gummitempel, som dommerne er udstyret med, og som de tager i anvendelse, hver gang der kommer en straffesag mod en af de institutioner, som er underlagt Finanstilsynets virksomhed. Man dækker